

Forretning, ville være i Stand til at komme med en Dom, der er i lige saa høj Grad afvejet efter de foreliggende praktiske Forhold. Jeg tror, at Landbrugets Repræsentanter — dem, jeg kender specielt til — ville sige: nej, der skulle I faa Lov til at vejlede os, og hvad der er ret og rimeligt der, ville vi gaa ind paa. Toldspørgsmaalet i dets Helhed er jo et Spørgsmaal, der i højeste Grad vedrører de forskellige Interesser. Forinden jeg kom her ind i Tinget, havde man jo til Behandling Taubers Toldlovsforslag — jeg husker ikke, om det var i 1887 eller 1888 — jeg stod den Gang som Fagforeningsformand i mit Fag og syntes ikke om det Forslag paa det Punkt, jeg havde Kendskab til, ikke forledet dertil af Fabrikanterne, men med den Indsigt, jeg selv havde erhvervet. Hans Nedsættelser paa mange andre Punkter syntes jeg om, dem taler jeg ikke om, men Nedsættelserne paa det Punkt, jeg havde Kendskab til, syntes jeg ikke om.

Naar den ærede Minister nu siger: Paa den Maade komme vi aldrig nogen Vegne — vil jeg sige: Jo vist gøre vi det, vist komme vi nogen Vegne ved at tage Hensyn til de Ting, der kunne fremføres, og som samtidig kunne belægges med Beviser. Jeg havde den Gang den Tilfredsstillelse, at da jeg havde skrevet et Indlæg i Sagen og anmodede Tauber om en Forhandling, fik jeg denne Forhandling med ham, og Hr. Tauber sagde: „Vær De ganske rolig; er det rigtigt, hvad De her dokumenterer mig med Hensyn til Svind ved den Fabrikation og med Hensyn til de kedelige Forhold ved Importen“ — jeg oplyste nemlig, at en Del af Importen paa den daværende Tid kom fra Tugthuse — „saa skal De ikke nære Frygt, saa skulle vi ikke opretholde Forslaget for Deres Fags Vedkommende.“ Tauber var jo en Autoritet paa det Omraade, som en Del af de nuværende Medlemmer vist ikke ville kaste Vrag paa, og jeg tror, at man skal se saaledes paa Sagen, at der kan være Ting, hvor man i Øjeblikket maa lempe sig efter Forholdene, saaledes at man med andre Ord indretter Beskyttelsen eller Nedgangen i Beskyttelsen efter de i enhver Industri eller ethvert Haandværk foreliggende Forhold, og den Indsigt, man erhverver paa de forskellige Omraader, maa jo dog kunne vejlede en. Nu skal jeg erkende, at de forskellige Industrier have dygtige Folk og dygtig Penge til deres Raadighed, men det er nu vel saaledes, at vi andre herinde ogsaa maa kunne sætte os nogenlunde ind i de Sager, der fore-

lægges os, og ikke behøve at være ængstelige for, at man skal rende rundt med os.

Den ærede Finansminister har ment, at jeg var noget mindre beskyttelsesvenlig denne Gang end sidst. Det glæder mig, jeg har ikke en Smule imod det Prædikat. Jeg tror, det er at gaa i den rigtige Retning. Men jeg beholder dog bestandig for Øje, at jeg ikke vil gaa med til at foretage Skridt, der kunne ruinere levedygtige, bestaaende Industrier. Deri ere vi vist enige. Som jeg sagde før, paakalder jo Toldspørgsmaalet i allerhøjeste Grad Interesserne.

Maa jeg i Forbindelse med, hvad jeg nys fortalte om min Henvendelse til Tauber, fortælle en anden Tildragelse, der den Gang fandt Sted. Efter at jeg havde haft den omtalte Forhandling med Tauber og hans Stilling til Spørgsmaalet var kommen frem, hvad jeg selv sørgede for, henvendte en Oldermand for et af de hvervende Lav sig til mig og sagde, at han synes ogsaa, at det Fag, han repræsenterede, blev forfærdelig mishandlet, og han spurgte mig, hvordan jeg havde baaret mig ad for at faa Tauber til at se anderledes paa det; han havde ogsaa forsøgt det, men det havde været ganske umuligt. Dertil sagde jeg: De har vist ikke haft saa gode Kort paa Haanden, som jeg har haft! Manden repræsenterede Skotøjsindustrien, han var Formand for Skomagerlavet, og han vilde absolut hævde, at de havde billigt Krav paa at faa langt større Beskyttelse, end de havde. Det maa jo nu erindres, at vi Socialdemokrater aldrig nogen Sinde ere gaaede med til at sætte Beskyttelsen op. Imidlertid gik Aarene. I 1897 fik jeg saa Besøg i Udvalgsværelset af nogle Repræsentanter for Skomagerfaget, Skomagermestre, antager jeg, det var, under alle Omstændigheder kom de som Skomagermestre. Men hvad vilde de? Ja, de vilde anmode mig om at bidrage mit til, at den Told, der var sat paa indført Skotøj, blev sat betydelig ned, for, sagde de, vi ere jo ikke interesserede i høj Told paa indført Fodtøj, da det mest er Reparationsarbejde, vi skulle leve af, og saa af indført Arbejde! Disse Mænd vare altsaa forvandlede fra Haandværksmestre til Forhandlere. Se, der er altsaa sket en hel Forandring i Interesserne i Løbet af 10 Aar. Det samme gælder Hatteindustrien. Hattemagerne kom i sin Tid med et Andragende, som kan findes i Tingets Tidende her, gaerende ud paa mere Beskyttelse. Da de imidlertid kunde indse, at deres Fag mere og mere gik over til at